

Hó- és sárcipők, csizmák

Meleg uccai és házicipők Estélyi cipők!

ELIT-nél, Széchenyi tér 16. (Unió könyvre is)

értékeket, akik a külföldön kerestek érvényesülést. A multbeli gadagságunk megengedhette ezt a léteozást, de szomorú jelenünk arra kötelez, hogy

ezentul jobban vigyázzunk értékeinkre és igyekezzünk azokat a magyar nemzeti kultúra koronájának örök díszéül úgy beforrasztani,

hogy azok oman le ne huljanak és idegen kapzsiság zsákmányául ne szolgálhassanak. (Nagy taps.)

— Ugy gondolom, hogy Professzor ur magyar szíve és érzése már kiformalta erre a megnyugtató elhatározást és abban csak megerősíti Méltóságodat a magyar nemzet most Méltóságod felé áramló elismerésének és szeretetének mindenünne való megnyilatkozása, de tudom azt is, hogy

a magyar föld mágnesé, amely Méltóságodat a szegedi földhöz vonzotta, erősebb, mint az arany csillogásának hatása, ami eddig elcsábította

a buvárkodásban elmélyült, cselekvéseiben és eredményeiben grandiózus, de személyében és tiszteletreméltó életmódjában igénytelenül szerény tudóst. (Taps.)

— Professzor ur megismerte és megértette a magyar földet, itt a szeri pusztá közelségében lülfőnösen televény szegedi földet, a lélek és tudás ekéjével szántotta azt, lelkének sugallatát követve, lehajolt hozzá,

felemelte onnan a szegedi föld különleges, rubintos fényű virágát, a paprikát

és a paprika felemelte Méltóságodat a tudomány legmagasabb jutalomnak eléréséhez.

— Minden emberségesen gondolkozó ember szemében Méltóságod tudományos kutatásainak külön nagy értéke az, hogy

tudásának erejét nem a gyűlölet, halál és pusztulás, hanem az élet szolgálatába állította és az emberiség javára érvényesítette, kiérdemelve ezzel a tudomány Nobel-díja mellett a józanság és szeretet Nobel-díját is. (Eljenzés.)

— Siettünk Méltóságodnak átnyújtani a díszpolgári oklevelet, mert azt akartuk, hogy Méltóságod a Nobel-díj átvételénél Stockholmban már mint Szeged díszpolgára jelenhessék meg és hogy ezen a felemelő ünnepeken Méltóságod maga mellett érezze Szeged egész közönségének lelki jelenlétét. (Nagy eljenzés.)

— Nem volna teljes ünnepi megnyilatkozásunk, — fejezte be beszédét meghatott figyelemben a polgármester —, ha emlékezésünk szárnya nem rebbenne

a Dóm kriptája felé,

ahonnan a város legnagyobb barátjának, gróf Klebelsberg Kunónak szelleme helyeslően int felénk, mintha azt mondaná, hogy veletek vagyok, veletek örvendezek, hogy Szent-Györgyi Alberttel megajándékozhattalak titeket.

— Szent-Györgyi Albert professzor ur Szeged doktora és díszpolgára, jelen tudományos életünk Albertus Magnusa, kézzsoritásomon keresztül fogadja Szeged város közönségének szívólyes, marasztaló üdvözlését.

egy ország oly osztatlanul örült egy még élő fia sikerének.

Ez az öröm, mintha egy pillanatra egy nagy kultüreységgé forrasztotta volna mindazt, aki magyar. S ebben az örömben az én szegedi polgártársaim teljes szívvel osztoztak, nekem megsokszorozva a boldogságot. Ez az öröm a Nobel-díjat Szeged családi ünnepévé tette és a díszpolgári oklevél

külső megpecsételése ennek a mi közösségünknek, mely ezentul csak szorosabbra fűződhet. (Lelkes taps.)

Nem tudok érte mást tenni, mint tovább dolgozom, nem tudok mást tenni, mint az én soha ael nem muló hálamat és szeretetemet, fogadjatok ezt cserébe tőlem.

A megrázó, élményszerű beszéd után ismét percekig zugott a taps, a közgyűlés közönsége felállva ünnepelte Szeged díszpolgárát, aki meghajolt meg a város parlamentje előtt.

Az ünnepi közgyűlést a főispán zárta be.

— Ünnepi szívvel jöttünk — mondotta —, ünnepi szívvel távozzunk. Megadtuk városunk nagynevű polgárának azt a legnagyobb mérvű tiszteletet, amit a város adhat. Apponyi Albert, Klebelsberg Kunó, Gömbös Gyula, Glattfelder Gyula mellé Szent-Györgyi Albert nevét is beirtuk a város aranykönyvébe. És aranybetűkkel vésődik a neve minden szegedi polgár szívébe is. Szolgáljon az ő példája utmutatásul, hogy a közjóért hitte, kitartással, áldozatkészéssel végzett munka a legnemesebb hda azért az ajándékért, hogy a földön vagyunk és nyujtsön ösztönzést mindnyájunknak, hogy tehetségünkhöz képest soha meg ne szűnjünk a közért munkálkodni.

Most a Himnusz zengett fel a karzaton és a közgyűlés véget ért.

A városatyák, a vendégek odasereglettek Szent-Györgyi Albert köré. Mindenki boldog volt, ak megzoríthatta a kezét.

Szent-Györgyi professzor hitvallása

A lelkes tapsokkal kísért beszéd után dr. Szent-Györgyi Albert átvette a polgármestertől a börtökba zárt díszpolgári diplomát és csendes, megilletődött hangon, néma csendben, de a helyeslés gyakran feldübbögő tapsai közben beszélni kezdett.

— Mély megilletődéssel köszönöm meg ezt az oklevelet, — kezdte elfogódott, a bensőség melegével átitatott egyszerű hangon —, melylyel engem a város szeretete és nagylelkűsége a legmagasabb polara emelt, melyre a város polgárát emelheti. E díszpolgárság külső jele annak, hogy elértem a legmagasabb kitüntést, amit elérhet ember: polgártársai szeretetét. (Taps.) Eddig azt hittem, hogy a legtöbb, mit ember elérhet: egy tisztas sirhely. De nekem a sors ennél többet juttatott, egy helyet polgártársaim szívében.

— De kétség is tölt el az öröm és meghatottság mellett, mert az én nevem a szegedi díszpolgárok sorában olyan nagy nevek mellé kerül, melyekkel magát nem mérheti. Megnyugvást abban a gondolatban keresek, hogy ez a kitüntetés nemcsak nekem, az én csekély személyemnek szól, hanem

annak a Kulturmunkának, melynek közkatónája vagyok

és a közgyűlés a kultura és tudomány helyét akarta megjelölni a város életében ezzel a díszpolgári oklevéllel.

— De azt a helyet, melyet a város a maga életében a kulturmunkának szánt, ezt a helyet a város már régen tettekkel jelölte ki. Mikor a világháború megfosztotta vagyonától, foitó határokkal vette körül s szinte elvette tőle a lélekzés lehetőségét, akkor

ez a város a legnagyobb megpróbáltatás idején életét és biztonságát nem drótsövényekben kereste, hanem megnyitotta kapuit a tudás az új igazságok keresői előtt,

akkor ez a város legnagyobb áldozatok árán hajlékot adott az egyetemnek, melyet mások elűldöztek.

Ez a város — Klebelsberg szavát

követve — helyét a nap alatt a kultura békés fegyvereivel akarta kivívni.

— Ez a város idő előtt bizonyosságát adta hitvallásomnak, hogy az önvédelem egyetlen biztos fegyvere

a mások iránti jóakarát, hogy jóléthez csakis becsületes, önzetlen munka, építés és összefogás, nem pedig kurjongatás, civakodás és rombolás vezet (Lelkes taps.).

hogy az egyetlen, ami bennünket elesettségekben felemelhet, létjogosultságunkat a nagy világ előtt szegénységünkben is bizonyíthatja, az a kultura, a tudás, a tudomány és a művészet, melyben egyforma szava van kis és nagy nemzeteknek. Ha e város példáját a nemzetek is követnék, ma az emberiség egy boldogabb jövőnek nézne elébe.

— Boldog vagyok — folytatta az őszinte érzéstől áttűzesedett hangon —, ha munkám csak kis mértékben is leróhatta a tudomány és az egyetem háláját e város iránt s hogy a véletlen úgy akarta, hogy éppen az én szerény igyekezetem legyen újabb példája annak, hogy a tudomány a ma még elvont eredményei ott állhatnak már holnap a földműves mellett, megkönnyítve neki vereitkes munkáját, hogy

a szellemi munka éppugy nélkülözhetetlen téglája egy nemzet épületének, mint a földműves fáradozása, hogy a hazáért dolgozni nem a jelszavak hangoztatásával, az ellentétek kiélezésével, de a békés, becsületes kezek munkában való összeforrása által lehet.

— Akik az én érdemeimet oly jó indulattal méltatták, leginkább azt emelték ki, hogy most először történt, hogy igazán magyar ember kapta a Nobel-díjat. Ha nekem kellene a történekről számot adni, én inkább azt emelném ki, hogy az én emlékezetem óta

először történt, hogy egy város és

68 pengő elsikkasztása miatt egyévi börtönre ítélték a volt zárgondnokot

(A Délmagyarország munkatársától.) Szerdán tárgyalta a szegedi törvényszék másodizben Baranyi István makói magántisztviselő hivatali sikkasztási ügyét, melyet, mint zárgondnok követelt el a mult év nyarán. Baranyit egy végrehajtási ügyből kifolyólag zárgondnoknak tették meg Varga Sándor gazdálkodó tanyáján. A vádirat szerint egyik nap megjelent Vargáné előtt és közölte vele, hogy élelmezésre és vetőmagra csak úgy adhat gabonát, ha azt kérvényezi a járásbíróstól. Vállalkozott arra, hogy a kérvényt megírja és ebből a célból az asszonnyal aláíratott egy üres iv papírt azzal, hogy majd arra írja meg a kérvényt. Később kiderült, hogy nem kérvényt irt a papírra, hanem nyugtát, amely szerint az asszony felvette tőle a gabonát, illetve a gabona ellenértékét, 69 pengőt. Ennek a 69 pengőnek elsikkasztása miatt kellett felelnie a törvényszék előtt már a multkor is. Tagadta, hogy elsikkasztotta volna a pénzt, azt állította, hogy azt tőle Vargáné átvette. Vargáné és Varga viszont eskü alatt igazolta, hogy a pénzt nem kapták meg. A vádlott több tanút jelentett be arra vonatkozólag, hogy az asszony átvette a pénzt és azt mások előtt el is ismerte. A törvényszék azonban ennek a kérelemnek nem adott helyet és a magántisztviselőt kétesztendői fegyháza ítélt. Az ítéletábla az ítéletet megsemmisítette és kötelezte a törvényszéket, hogy a vádlott által kért bizonyítást folytassa le és hallgassa ki a tisztviselő tanuit. A szerdai tárgyaláson került sor a védelem tanuainak meghallgatására, ez a bizonyítás azonban nem vezetett eredményre, viszont Vargáék ezuttal is fentartották terhelő vallomásukat, amely szerint Baranyi valóban elsikkasztotta az összeget. A törvényszék ismét megállapította Baranyi István bűnösségét hivatali sikkasztásban és ezért egyeztetendő börtönre ítélt. Az ítélet nem jogerős, mert az elítélt a táblához fellebbezett az ítélet ellen.